

Nad njo je sijalo veliko in jasno solnce, in ob nji se je blestela vsa priroda v jutranji svetlosti ter se smejala v pomlajeni radosti. In vendar je bilo mračno ob nji, mračno in otožno v njeni duši . . .

Ko sta šla skozi vas, se je Jakobu zazdelo, da pred Detelovim domom, ki je bil oddaljen nekaj streljajev od ceste, nekdo stoji . . . „Ali je ona?“ Za hip mu je postalo srce težko in otožno. A stresel je z glavo in pogled obrnil v stran . . . „Kaj hočeš! Nič naju več ne veže . . . Tuja!“ —

Na kolodvor sta prišla le nekaj minut pred dohodom vlaka. Jakob je naglo kupil vozovnico. Slovo je bilo kratko. Mati svoje boli ni mogla več zadrževati: ko mu je podala roko, je zadušeno zaplakala. Njene solze so sinu vznemirile dušo, v srcu se mu je storilo milo in bolno. Sklonil se je nad njeno velo roko ter jo poljubil. Ženica je še bolj zaplakala. Čutil je: „Ljubi me . . .“ A takoj je stopila med njega in njo misel: „A kaj, ko pa me ne umeva . . .“ In odtujila mu jo je . . .

Vstopil je, jo pozdravil še enkrat skozi okno — in vlak je odhajal. Gost dim se je valil za njim po svežem vzduhu, a tudi ta je naglo izginjal.

Tako je izginilo izpred njenih oči, kar je najbolj ljubila v življenju — izginilo in, kakor se ji je dozdevalo, še bolj odtujilo . . .

Napotila se je proti domu. Cesta je bila prazna, nihče je ni motil v njeni materinski boli. Počasi je stopala; in v tistem jutranjem miru je plakala, kakor bi se vračala od pogreba edinorojenega . . .

Pred vasjo je srečala Detelovo Lenico, ki je šla k maši. Tudi ta je stopala počasi

in z onimi mladostnoutrujenimi koraki, s kakršnimi hodimo po svetu vsi mi, ki že v mladih letih nosimo veliko bol v svojih dušah.

„Ali je odšel?“ —

Glas dekličin je trepetal. Zalesnikova jo je pogledala in videla je, da je bleda in ima objokane oči. Sedaj je umevala, zakaj jo je Lenica tolikokrat povpraševala po Jakobu in zakaj je tako rada kramljala z njo o sinu. Dekletce se ji je zasmililo. Da je ne bi še bolj ranila, je odgovorila mehko in nežno: „Odšel!“

Pogledali sta si v oči, videli druga druge bol in šli sta vsaka svoj pot . . .

Lenica se je zagledala tja po železniški progi, ki se je dvigala nekoliko nad njive. Spomnila se je, kolikokrat jo je ravno tako motrila ter s hrepenenjem mislila na dan, ko se vrne po nji on, ki je sedaj odšel . . .

Tako krasen si je mislila ta dan in tako solnčne vse poznejše, ko bo v njeni bližini, ko ga bo videla vsak dan, vsak dan govorila z njim ter se mu tako lepo polagoma in tako lepo nežno izpovedala vseh skrivnosti svojega srca . . .

A sedaj? Lepi sen njenega mladega življenja — kako se je uresničil? Ah, vse njeno žarko hrepenenje, vse težko pričakovanje, vsi sladki upi in vsi krasni naklepi — same krute prevare . . .

In ko je počasi stopala po polju, je ob nji in za njo izginil ves svet. Le železniško progo je videla pred seboj: oh, daleč se vije ta pot, in marsikdo, ki odide po njem, se ne vrne nikoli več . . .

„In moj pot — kam se vije moj samotni, brezsolnčni pot?“ . . .

